

Sygn. akt **III AUa 157/15**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Ewa Cyran /spr./

Sędziowie: SSA Iwona Niewiadowska-Patzer

SSA Wiesława Stachowiak

Protokolant: insp.ds.biurowości Beata Tonak

po rozpoznaniu w dniu 21 października 2015 r. w Poznaniu

sprawy **E. M.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.**

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową

na skutek apelacji E. M.

od wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze

z dnia 27 listopada 2014 r. sygn. akt IV U 534/14

oddala apelację.

SSA Wiesława Stachowiak	SSA Ewa Cyran	SSA Iwona Niewiadowska-Patzer
-------------------------	---------------	-------------------------------

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 24.02.2014r. znak (...) organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił wnioskodawczyni E. M. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową wobec ustalenia, że wnioskodawczyni jest zdolna do wykonywania zatrudnienia.

Odwołanie od tej decyzji złożyła E. M. domagając się zmiany zaskarżonej decyzji i przyznania prawa do renty w związku z chorobą zawodową.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Zielonej Górze wyrokiem z dnia 27 listopada 2014 r. (sygn. akt: IV U 534/14) oddalił odwołanie.

Wnioskodawczyni E. M. urodzona (...) zgłosiła wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową w dniu 19.11.2013r. Wnioskodawczyni ma wykształcenie podstawowe, pracowała jako pakowaczka.

Decyzją Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Z. z dnia 29.10.2013r. stwierdzono u wnioskodawczynie chorobę zawodową w postaci zespołu cieśni w obrębie nadgarstka.

Lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych orzeczeniem z dnia 09.01.2014r. ustalił, że wnioskodawczynie jest zdolna do pracy.

Komisja lekarska Zakładu Ubezpieczeń Społecznych rozpoznająca sprzeciw wnioskodawczynie od orzeczenia lekarza orzecznika podtrzymała stanowisko, że wnioskodawczynie jest zdolna do pracy.

W przedmiotowej sprawie kwestią sporną pozostawała okoliczność czy wnioskodawczynie jest co najmniej częściowo niezdolna do pracy, co oznacza utratę w znacznym stopniu zdolności do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami i czy ta niezdolność pozostaje w związku z chorobą zawodową.

Dla powyższych ustaleń Sąd poddał wnioskodawczynię badaniom przez biegłych sądowych lekarzy neurologa i ortopedę.

Zdaniem biegłych rozpoznane u wnioskodawczynie: stan po zabiegu operacyjnym cieśni nadgarstka obu rąk, zespół bólowy kręgosłupa bez ograniczenia funkcji narządu ruchu, bóle i zawroty głowy w wywiadzie, nie powodują niezdolności wnioskodawczynie do pracy w związku z chorobą zawodową.

Pomimo licznych zgłaszanych subiektywnie dolegliwości stan funkcjonalny układu ruchu i układu nerwowego jest dobry. Nie stwierdza się odchyień zakresu ruchów stawów, a w zakresie układu nerwowego nie występują obiektywne objawy rozciągowe i ubytkowe. Wnioskodawczynie może wykonywać prace zgodne z poziomem wykształcenia i posiadanymi umiejętnościami zawodowymi.

Badanie EMG z 07.04.2014r. i z dnia 08.07.2013r. nie wykazuje istotnej patologii.

Wnioskodawczynie zgłosiła zastrzeżenia do opinii biegłych, podnosząc także, że pozostaje w leczeniu u alergologa, ginekologa i laryngologa. Posiada także umiarkowany stopień niepełnosprawności.

Biegli sądowi lekarz ortopeda i neurolog w ustosunkowaniu się do tych zastrzeżeń podtrzymali w całości swoją opinię.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd I instancji wydał zaskarżony wyrok uznając, iż odwołanie nie jest zasadne.

Sąd I instancji argumentował, iż poza sporem w sprawie pozostaje, że u wnioskodawczynie została stwierdzona choroba zawodowa - zespół cieśni w obrębie nadgarstka.

Jednakże jak wynika z powołanych wyżej przepisów ustaw, prawo do renty z tego tytułu przysługuje, gdy zostanie ustalona niezdolność do pracy w związku z istnieniem tej choroby zawodowej u ubezpieczonej.

Sąd I instancji w pełni podzielił opinię biegłych sądowych lekarzy neurologa i ortopedy, specjalistów właściwych do schorzenia zawodowego wnioskodawczynie, gdyż opinia ta jest logiczna i wyczerpująca, nie zawiera wewnętrznych sprzeczności. Wnioski opinii zwłaszcza po ich uzupełnieniu są jasne i logiczne. Opinia uwzględnia wszystkie istotne okoliczności sprawy odnosząc się, zgodnie z tezą dowodową postanowienia Sądu Okręgowego do oceny zdolności wnioskodawczynie do pracy w związku ze schorzeniem spowodowanym chorobą zawodową.

Tym samym Sąd Okręgowy nie podzielił zastrzeżeń wnioskodawczynie zgłoszonych do opinii, gdyż są one w ocenie Sądu subiektywną oceną własnego stanu zdrowia dokonaną przez wnioskodawczynię. Ponadto podnoszone inne schorzenia np. laryngologiczne nie mogą być przedmiotem oceny biegłych, gdyż nie dotyczą stwierdzonej choroby zawodowej, a więc choroby neurologiczno-ortopedycznej. Wnioskodawczynie natomiast w żaden sposób skutecznie nie zakwestionowała wniosków końcowych przedstawionych przez biegłych.

Reasumując, zdiagnozowana u wnioskodawczynie choroba zawodowa nie pozwala stwierdzić, iż jest ona osobą niezdolną do pracy w związku z chorobą zawodową.

Apelację od wyroku w całości złożyła odwołująca E. M. zarzucając sprzeczność istotnych ustaleń sądu z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, poprzez przyjęcie, że stan funkcjonalny kończyn górnych i dolnych oraz kręgosłupa wnioskodawczynie jest dobry i nie uzasadnia długotrwałej niezdolności do pracy w sytuacji, gdy u wnioskodawczynie stwierdzono chorobę zawodową - zespół cieśni w obrębie nadgarstka, której przebieg i stopień zaawansowania spowodował, iż utraciła ona w stopniu znacznym zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Opierając się na powyższym zarzucie apelująca wniosła o:

- 1) o zmianę zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie odwołania i zmianę zaskarżonej decyzji w całości poprzez przyznanie E. M. prawa do renty w związku z chorobą zawodową,
- 2) o zasądzenie od strony pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Pozwany organ rentowy nie złożył odpowiedzi na apelację.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd I Instancji przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe, a zebrany materiał poddał wszechstronnej ocenie z zachowaniem granic swobodnej oceny dowodów przewidzianej przez art. 233 § 1 k.p.c. Na tej podstawie Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne i rozważania prawne, które tutejszy Sąd w pełni podziela i przyjmuje za własne bez potrzeby ponownego ich przytaczania.

Istota sporu w analizowanej sprawie sprowadzała się do rozstrzygnięcia czy odwołująca E. M. jest niezdolna do pracy w związku z chorobą zawodową w jakimkolwiek stopniu.

Na wstępie niniejszych rozważań, należało powołać podstawy prawne orzeczenia.

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 pkt. 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy.

Zgodnie zaś z art. 17 ust. 1 tej ustawy przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, do ustalenia wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy.

Przepis art. 12 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z FUS stanowi, iż niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Zgodnie z art. 13 ust. 1 cyt. ustawy przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się:

- 1) stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji;
- 2) możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Zgodnie z treścią art. 59 ust. 1 cyt. ustawy osobie, która spełniła warunki określone w art. 57, przysługuje:

- 1) renta stała - jeżeli niezdolność do pracy jest trwała;
- 2) renta okresowa - jeżeli niezdolność do pracy jest okresowa.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji uczynił przedmiotem dowodu fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.), nie ograniczał stron w możliwości składania wniosków dowodowych, a dla wyjaśnienia istoty sprawy przeprowadził postępowanie dowodowe uwzględniając wszystkie powołane dowody. W sędziowskiej ocenie materiału dowodowego Sąd Apelacyjny nie stwierdza żadnych uchybień, które mogłyby stanowić podstawę apelacji.

Przechodząc do rozważań Sądu I instancji w przedmiocie oceny stanu zdrowia wnioskodawczynie, pod kątem jej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, Sąd Apelacyjny w pełni zgadza się z twierdzeniami Sądu Okręgowego. Postępowanie dowodowe w powyżej wskazanym zakresie zostało przeprowadzone prawidłowo, bowiem oparte było na wiedzy biegłych lekarzy sądowych. Na tej podstawie Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne co do stanu zdrowia E. M..

W toku przeprowadzonego postępowania dowodowego przed Sądem I instancji, powołani zostali biegli: neurolog oraz specjalista ortopedii i chirurgii urazowej a zatem specjaliści z wszystkich dziedzin niezbędnych dla prawidłowej oceny stanu zdrowia wnioskodawczynie z punktu widzenia powołanych przepisów. Biegli sądowi wyznaczeni w niniejszej sprawie przed Sądem I instancji dysponowali niezbędną wiedzą i doświadczeniem zawodowym, a sporządzone przez nich opinie lekarskie zostały wydane w oparciu o badania przedmiotowe oraz uwzględniały całość zgromadzonej dokumentacji lekarskiej, a nadto zawierały logiczne i rzeczowe uzasadnienie.

Zdaniem biegłych rozpoznane u wnioskodawczynie: stan po zabiegu operacyjnym cieśni nadgarstka obu rąk, zespół bólowy kręgosłupa bez ograniczenia funkcji narządu ruchu, bóle i zawroty głowy w wywiadzie, nie powodują niezdolności wnioskodawczynie do pracy w związku z chorobą zawodową.

Pomimo licznych zgłaszanych subiektywnie dolegliwości stan funkcjonalny układu ruchu i układu nerwowego jest dobry. Nie stwierdza się odchyień zakresu ruchów stawów, a w zakresie układu nerwowego nie występują obiektywne objawy rozciągowo i ubytkowe. Wnioskodawczynie może wykonywać prace zgodne z poziomem wykształcenia i posiadanymi umiejętnościami zawodowymi.

Badanie EMG z 07.04.2014r. i z dnia 08.07.2013r. nie wykazuje istotnej patologii.

W uzupełnieniu opinii z dnia 8.09.2014r. biegli w całości podtrzymali swoją opinię. Wskazali, że badanie kliniczne nie wykazało istotnej patologii układu ruchu i układu nerwowego, stan funkcjonalny kończyn górnych i dolnych oraz kręgosłupa jest dobry nie uzasadnia długotrwałej niezdolności do pracy. Załączona w aktach dokumentacja medyczna również nie wskazuje na niezdolność do pracy.

Wskazać należy, iż opinie biegłych lekarzy sądowych zostały sporządzone fachowo, w oparciu o aktualną wiedzę, przedstawione w nich wnioski poparte są odpowiednimi argumentami. Biegli sądowi w należyty sposób wyjaśnili przedstawione przez Sąd I instancji zagadnienia, wskazali na czym oparli swe tezy i co stanowiło ich podstawę.

W ocenie Sądu Apelacyjnego wobec jednoznaczności opinii biegłych powołanych przed Sądem I instancji, nie było konieczności uzupełniania postępowania dowodowego. Zarzuty apelacji wnioskodawczynie w świetle szczegółowych wyjaśnień biegłych zaprezentowanych w opinii, są nietrafne i stanowią jedynie bezzasadną polemikę z wnioskami tych opinii. Podkreślić przy tym należy, iż samo niezadowolony strona z treści opinii biegłego, gdy nie zgłasza ona żadnych konkretnych zarzutów w stosunku do opinii, nie powoduje konieczności powoływania kolejnego biegłego czy kolejnych biegłych (por. SN z 15.02.1974 r., II CR 817/73, niepubl. oraz SN z 18.02.1974 r., II CR 5/74, Biuletyn SN 1974 r., nr 4, póż. 64). Odmienne stanowisko oznaczałoby, iż należy przeprowadzić dowód z wszelkich możliwych biegłych, aby

upewnić się, czy niektórzy z nich nie byłiby zdania takiego samego jak strona (por. T. Ereciński Komentarz do Kodeksu Postępowania Cywilnego, Część Pierwsza, Postępowanie Rozpoznawcze, Warszawa 1997 r., str. 439). Nadto wskazać należy, że, Sąd nie może zająć stanowiska odmiennego co do stanu zdrowia wnioskodawcy, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego, niż wyrażone w opiniach biegłych (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1987 r., II URN 228/87, PiZS 1988/7/62).

Na tej podstawie Sąd Apelacyjny uznał, iż wnioskodawczyni E. M. nie jest osobą niezdolną do pracy w związku z chorobą zawodową w jakimkolwiek stopniu.

Zważyć także należy, że za uznaniem danej osoby za niezdolną do pracy nie przemawia wydane w stosunku do niej orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności - pojęć tych, bowiem nie należy ze sobą utożsamiać. Obowiązujące przepisy prawa socjalnego posługują się zarówno pojęciem niezdolności do pracy, jak i pojęciem niepełnosprawności. Ogólnie można powiedzieć, że pojęcie niezdolności do pracy występuje w przepisach prawa ubezpieczenia społecznego, zwłaszcza w ustawie o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, natomiast pojęcie niepełnosprawności w przepisach dotyczących innych świadczeń socjalnych, jak świadczenia pomocy społecznej, świadczenia z funduszu alimentacyjnego, zasiłki pielęgnacyjne i inne. Na gruncie obowiązującego prawa nie ma podstaw do utożsamiania wymienionych pojęć, względnie negowania występowania między nimi różnic. Różnice występują zarówno w płaszczyźnie definicyjnej (pojęcie niezdolności do pracy, zawarte w ustawie o emeryturach i rentach z FUS jest inne niż pojęcie niepełnosprawności, zawarte w ustawie o rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych), jak i w zakresie orzekania o każdym z tych stanów (orzekanie o niezdolności do pracy należy do lekarzy orzeczników ZUS, orzekanie o stopniu niepełnosprawności - do powiatowych i wojewódzkich zespołów do spraw orzekania o stopniu niepełnosprawności). Są one też przesłanką do przyznania innego rodzaju świadczeń. (por. wyrok SN z dnia 20 sierpnia 2003 r. II UK 386/02 OSNP 2004/12/213). Orzeczenie o zaliczeniu odwołującej do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, w okolicznościach niniejszej sprawy, nie miało, zatem wpływu na prawidłowość wydanego przez Sąd I instancji wyroku.

Wobec uznania, że zarzuty apelacyjne wnioskodawczyni były bezzasadne oraz mając na uwadze powyższe ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sąd Apelacyjny na podstawie art.385 k.p.c. oddalił apelację.

SSA Wiesława Stachowiak	SSA Ewa Cyran	SSA Iwona Niewiadowska-Patzer
-------------------------	---------------	-------------------------------